

# İmamin Dramı

– MustafaSakarya · 27 Temmuz 2010

Sabah ezanıyla birlikte insanlar akın akın ilçenin en büyük camisi olan Hitabet camiye geliyorlardı. Bu cami belki de tarihinin en kalabalık cemaatine sahip olduğu dönemi yaşıyor, buraya yapılan bağışlar hatırı sayılır meblalara ulaşıyordu. Buraya yeni atanan imam Emin verdiği vaazlarla insanları kendinden geçiriyor, gözyaşlarına boğuyordu. Kısa bir sürede oldukça muhafazakar olan bu ilçenin en sevilen simalarından birisi olmuştu. İlçe halkı neredeyse her türlü sorunu için Emin Hoca'ya danışıyorlardı.

Son zamanlarda Emin Hoca'nın vaazlarının gündeminde, ilçeden geçen şehirlerarası yoldaki fuhuş meselesi yer alıyordu. İlçenin ileri gelenleri, gençlerin bu şehirler arası yoldaki kadın ve travestilerle ilişki kurup her türlü ahlaksızlığa bulaştığından yakınıyor, Emin Hoca'nın bu konuda özellikleri gençleri uyaracak sert konuşmalar yapmasını istiyorlardı.

Emin Hoca yatsı namazını yine oldukça kalabalık bir cemaate kıldırdı. Namazdan sonra eve geldiğinde karısı Fatma Hanım, ona heyecanla bugün gelen mektubu uzattı. Emin Hoca, merakla karısının elinden mektubu aldı. Üzerindeki pullardan bunun yurt dışından geldiğini hemen anlamıştı. İçinde inanılmaz bir sevinç yumağı oluşmaya başladı. Bir an, içinden "Yoksa mektup ondan mı geliyor Allah'ım" dedi. Mektubu okudukça dudakları titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Evet mektup ondan, yani hiç göremediği ve ya görse bile hatırlayamadığı kardeşinden geliyordu. Bundan çok uzun yıllar önce babası Hollanda'ya çalışmaya gidip, orada bir Türk kadınla formalite icabı evlilik yapmıştı. Fakat danişıklı olmasına rağmen, babasının bu evliliğinden kendisi ve kendisinden iki yaş küçük kardeşi Hamit dünyaya gelmişti. Ama oranın ağır çalışma koşullarına ve gurbet acısına daha fazla dayanamayan babası kendisi ve kardeşini alıp buraya gelmek istemiş, ama annesinin "Çocukların bir tanesi ben de kalsın" ısrar ve sınır dışı ettirme tehdidine boyun eğerek sadece kendisi babasıyla Türkiye'ye dönmüştü. Aradan geçen yıllar sonrasında önce babası, ardından kendisi defalarca annesi ve kardeşini bulmak için Hollanda'ya gitmiş, ama sadece annesinin öldüğü haberini öğrenmişlerdi. Kardeşindense hiçbir haber alamamışlardı.

Fatma Hanım sevinçle:

"Yoksa mektup Hamit'ten mi geliyor" diye sordu. Kocasının, kardeşinin özlemiyle nasıl da yandığını en iyisi kendisi biliyordu.

Emin Hoca, gözyaşlarını sildi. Ayağa kalkıp oldukça duygulu bir şekilde karısına sarıldı. Ardından az önce yatan çocukları on iki yaşındaki kızı İclal ve On yaşında oğlu Osman'ın odasına yüzünde gülücüklerle gidip onları kaldırdı.

"Hadi gözünüz aydın çocuklar! Kim geliyor biliyor musunuz? Amcanız.. Amcanız haftaya buraya geliyor."

O bir hafta boyunca Emin Hoca'nın mutluluğu hem yüzüne hem de verdiği vaazlara yansımıştı. O'nun, kardeşinin geleceğini duyan ilçe haklı daha şimdiden nasıl birisi olduğunu merak etmiş, Emin Hoca'ya gösterdikleri saygıdan, ona da şimdiden pay biçmişlerdi.

Aradan nihayet bir hafta geçmişti. Emin Hoca şu an ilçenin oto garında kardeşi Hamit'i beklerken heyecandan elleri titriyor, gözlerinden süzülen hasret damllarına mani olamıyordu.

En sonunda beklenen otobüs gelip yavaşça peronuna girdi. İlk inen sarı saçlı hafif mini etekli bir yolcu oldu. Sonra diğer yolcular inmeye başladılar. Birkaç dakika sonra otobüsteki yolcuların tamamı inmiş muavinden valizlerini alıp bir bir gitmeye başlamışlardı. Bunlar yaşanırken Emin Hoca'da hararetle gelen yolcular arasından kardeşinin hangisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fakat bir süre sonra bütün yolcular gittikten sonra geriye bir tek ilk inen sarı saçlı, hafif mini etekli yolcu kaldı. Emin Hoca'nın içini büyük bir acı kapladı. Kardeşi gelmemişti. "Yoksa başına bir şey mi geldi?" diye derin bir endişeye kapıldı. Tam bu sırada birkaç metre ilerisinde duran Sarı saçlı yolcu kendisine doğru ilerlemeye başladı. Ve yanına geldiğinde gözlerinin içine bakıp "Abi Ben kardeşin Hamit" dedi.

O an Emin Hoca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıktan tüyleri ürperip, olduğu yerde öylece dona kaldı.

Bu şok buluşma yaşanırken Emin Hoca'yı tanıyan ve onun kardeşinin geleceğini bilen ilçe halkı da yavaş yavaş onların başına toplanmaya başlamıştı.

Emin Hoca, hala aynı şaşkınlıkla yerinde duruyor, ne yapması, ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Bir yanda travesti olmuş kardeşi, bir yanda başına toplanıp "Bu ib.. de kim?..... Allah Allah! Bizim hocanın gelecek olan kardeşi erkek değil miydi? Demek bacısı varmış..... Ya bu kadın topa benziyor" gibi alaylı konuşmalar yapan insanlar. Ve kendisinin daha düne kadar bu üçüncü kişiliği seçmişlerle ilgili camide yaptığı konuşmalar.. Bir an kardeşine kızmak, bağırarak geçti içinden. Ama o kardeşiydi. Yıllardır özlemiyle gözyaşı döktüğü kardeşiydi. Kim bilir hangi şartlar onu bu hale getirmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuş bir şekilde:

"Hamit sen misin?" diyebildi.

"Evet benim abi" dedi Hamit utanan bir edayla.

Bu sırada, başlarına toplana ilçe halkı "Bu mu lan bizim Hoca'ın kardeşi! .....Yuh ya! Şuna bak ya biri Hoca biri dönme" tarzındaki konuşmalarını halen sürdürüyorlardı.

Bu konuşmalar Emin Hoca'nın kulağına geldikçe yerin dibine giriyor, etrafında insanlara dönüp bir şey deme cesaretini kendinde bulamıyordu. En sonunda bu kahredici senaryoyla insanların daha fazla eğlenmemesi için Kardeşine kısaca "Hoş geldin" dedi ve valizini alarak oradan bindikleri bir taksiyle eve geldiler.

İclal ve Osman az önce babalarıyla birlikte eve gelen amcaları Hamit'e tuhaf tuhaf bakıyor, gülmelerine mani olamıyorlardı. Fatma Hanım'sa en az onlar kadar şok olmuş sessizce yanlarında duruyordu.

Emin Hoca, çocuklara:

"Hadi siz yatın, ben amcanızla biraz konuşacağım" dedi. O sırada Osman babasını mahcupça el işareti yaparak yanına çağırdı. Emin Hoca merakla oğlunun yanına geldi. Osman babasının kulağına eğilip fısıltıyla;

"Baba biz amcamıza şimdi ne diyeceğiz, Hamit Amca mı, yoksa Hamit teyze mi? Bu soru karşısında Emin Hoca'nın yüzü kedere bulandı. Şu son birkaç saattir içinde bulunduğu acı şimdi ikiye katlanmıştı.

Fatma Hanım ve çocuklar odalarına çekildikten sonra, Emin Hoca ve kardeşi konuşmaya başladılar. İlk konuşansa abisinin kendisinden dolayı, perişan hale geldiğini gören Hamit oldu.

"Abi biliyorum seni büyük hayal kırıklığına uğrattım. Zaten böyle olacağını da tahmin ediyordum. Ama seni, yani abimi öyle merak ediyordum ki, her şeyi göze alarak geldim buraya. Seni bulmak için yıllarca aradım. Sordum, soruşturdum ve işte şimdi senin yanındayım. Biliyorum beni böyle beklemiyordun. Ama her şeye rağmen ben senin kardeşimim. Her ne kadar otogar da benden utanıp bana sarılmasanda!"

Emin Hoca büyük bir üzüntü içinde kardeşini dinliyordu. Şu an ona düştüğü bu durumdan dolayı kızamıyor, sadece şimdiki bu kabul edilemez haline içi parçalanıyordu. Dayanamayıp sordu:

"Peki Hamit, nasıl oldu, yani bu hale nasıl geldin kardeşim, neler geçti başından?"

Hamit başını hafif öne eğdi. Gözlerini utanarak abisinin gözlerinden kaçırdı. Anlatmaya başladı. Anlattıkça sesi titriyordu. Bir süre sonra ağlamaya, daha sonra hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Emin Hoca'nın da gözlerinden oluk gibi yaşlar akıyordu. En sonunda Hamit yerinden kalkıp "Abi ..abim deyip Emin Hoca'ya sarıldı. O da, Hamit'e "kardeşim,, canım kardeşim" diye sıkı sıkı sarıldı. İki de yıllardır çektikleri hasret ateşini söndürüyorlardı şimdi. O gece sabaha kadar sohbet edip özlem giderdiler.

Emin Hoca camide sabah namazını kıldırırken bit tuhaflık hissetti! Cemaatin sayısında sanki bir azalma vardı. Ve insanların kendisine bakan gözlerinde manasını anlayamadığı bir bakış vardı. O gün, öğle,

ikindi, akşam ve yatsı namazlarında da aynı durum söz konusuydu. İnsanlar kendisiyle önceki günlere göre daha soğuk konuşuyor ve sanki söylemek istedikleri bir husus var da söyleyemiyorlarmış gibi bir tavır takınıyorlardı.

O akşam evde Emin Hoca, kardeşi, eşi ve çocukları oturmuş konuşuyorlardı. Bu esnada kapı çaldı. Çalan kapıyı Osman açtı. Gelen, Emin Hoca'nın üst kattaki ev sahibi Yusuf Amca'ydı.

"Babacım, Yusuf Amca'yla, Zehra Teyze gelmişler" dedi Osman salonun kapısından içeri doğru bakarak.

Emin Hoca yüzünde düşünceli bir halle kapıya gitti.

"Merhaba Yusuf Amca. Buyurun içeri." Dedi tebessüm ederek. Her zaman evlerine misafir olan bu insanları, bu kez içeri davet ederken oldukça tedirgindi. Yüreğinin daraldığını hissediyordu.

"İyi akşamlar hocam" dedi Yusuf Amca kapıda kendisini karşılayan Emin Hoca'ya. "Gözünüz aydın diyelim dedik. Yurt dışından kardeşin gelmiş."

Salona geçip oturdular hep beraber. Çok kısa geçen sıkıntılı bir sohbetin ardından Yusuf Amca, suratı asık bir şekilde müsaade isteyip eşiyle birlikte kalktı. Karısıyla merdivenlerden üst kattaki evlerine doğru çıkarken kızgınca söyleniyorlardı.

"Bey, o nasıl bir tip öyle! Kadın mı, erkek mi belli değil? Ayol gözlerime bakıp konuşurken içim bir tuhaf oldu. Korktum vallahi."

"Vay Hocam vay! dedi Yusuf Amca. "Demek kardeşim dediğin bu adammış. Gerçi avrat olmuş şimdi ya. Yazık! Hocanın mübarekliğine bak, kardeşinin rezilliğine bak! Midem bulandı konuşurken. Yalnız bu durum hiç hoşuma gitmedi. Acaba ne kadar kalacak bu uğursuz cenabet burada.."

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru Osman ve İclal yatmışlardı. Fatma Hanım' sa sıkıntılı bir şekilde yatağında dönüp duruyor, kaygıyla gelecek günlerin kendilerine ne getireceğini düşünüyordu. Daha şimdiden kolu komşu kayınbiraderiyle ilgili tatsız, iğneleyici laflar sokmaya başlamışlardı bile.

Hamit çekinerek, mutfakta tek başına oturan abisinin yanına geldi. Ellerini onun omzuna koyup:

"Abi sizi rezil ediyorum değil mi?" diye sordu. "Biliyorum, bu akşam Yusuf Amca'yla karısının bana nasıl öğrenerek baktıklarını, beni sanki bir yaratık görmüş gibi nasıl da süzdüklerini fark etmedim mi sanıyorsun! Merak etme abi burada daha fazla kalıp sizin huzurunuzu kaçırmayacağım. Hele sen ki bu ilçe de ne kadar çok sevilirmişsun, bunu kendi gözlerimle gördüm. Benim gibi bir pisliğin, senin gibi nurlu bir insanın hayatını kirletmesine müsaade der miyim hiç?"

Emin Hoca'nın gözleri dolu dolu olmuştu.

"Kardeşim" dedi Emin Hoca. Bunu söylerken sesi ağlamaklı haldeydi. " Bak sen benim canım kardeşimsin. İnan insanlar ne derse desinler ben şu an sadece senin geleceğini düşünüyorum."

Abisinin bu sözleri üzerine hafif alaycı bir şekilde gülümsedi Hamit. "Benim geleceğimi mi düşünüyorsun? Abi benim ne geleceğim olur bundan sonra bana desene. Hadi tövbe ettim bu halimden utanıp yaşadığım iğrençliklere. Peki bundan sonra ben ne olarak yaşayayım! Bir karı olarak mı, yoksa sadece sıfatı erkek olan bir erkek olarak mı? Söyle abi bana kim iş verir. Benimle kim evlenir, kim arkadaşım olup utanmadan şu ilçenin yollarında benimle yürür." Bunları söylerken Hamit hırsından titriyor ağlama krizi geçiriyordu. "Abi, ben bitişim artık ben bitik. İstemem mi ben de bir yuva kurmayı.... İstemem mi insanların içinde insanca dolaşabilmeyi... İstemem mi Osman gibi Zehra gibi evlatlarım olsun, onları bağrıma basayım, parka götürüyüm, boğuşarak oynayayım... Söyle istemem mi? Aslında buraya gelirken içimde bir umut vardı. Belki senin yanında nasıl olacağını bilmiyorum ama hayatımı daha düzgün yaşayabileceğime dair yalancı bir umut. Oysa benim ki saçma bir umutlanmaktan başka ne olabilirdi ki... Hollanda da bile mutlu olamayan benim gibi birisi bu küçük ilçede göze batmadan nasıl yaşardı? Tasa etme abi, burada birkaç gün daha kalıp, babamın da mezarını ziyaret edip gideceğim. Yengeme de söyle içi rahat etsin burada kalıcı değilim, o da haklı biliyorum.."

Aradan birkaç gün geçmişti. Şu an camideki cemaate öğle namazını kıldırın Emin Hoca yer yer insanlarla göz göze geliyordu. Kimileri ona kızgın bir imada, kimileri acıyarak, kimileriye çözemediği bir şekilde bakıyorlardı. Ayrıca kardeşinin geldiği o ilk günden beri buraya namaza gelen insanların sayısında neredeyse yarı yarıya bir azalma olmuştu. Eskiden olsa cami çıkışında ya da çarşıda insanlar etrafını sarar, hal hatır sorarlardı. Şimdiyse ya gözlerini kaçırıyor, ya da soğuk bir selamla yanından geçip gidiyorlardı. Sıkıntılı bir şekilde namazı kıldırıp, ferahlamak için caminin bahçesine çıktı. O sırada camiden çıkan insanların bahçenin dışına doğru bakıp söylediklerini gördü. Gayri ihtiyari o yöne baktığında bir anda vücudunun alev alev yanmaya başladığını hissetti. Kardeşi caminin bahçesini saran demir parmaklıklar ardından kendisine doğru bakıyordu. Hemen ona doğru yöneldi.

Bu arada az önce Hamit'e görüp kızgınca söylenen insanlar, Emin Hoca'nın, onun yanına gittiğini görünce daha da asabileşmişlerdi. Kimisi, "Ya düne kadar Lut kavminin aha böyle uğursuzlar tarafından helak edildiğini söylemiyor muydu bizim Hoca?" diyorlardı. Kimileriye "Eee hocam maşallah, siz böyle yaparsanız şu cahil halka neler yapmaz" diyorlardı.

Emin Hoca söylenenler karşısında zor da olsa sessiz kalarak kardeşinin yanına geldi.

"Hayırdır kardeşim. Ne oldu niye geldin buraya? Keşke geleceğini bana söyleseydin" dedi kaygı içinde.

"Abi gitmeden önce görmek istedim çalıştığın yeri. Yoksa buraya geldim diye utandın mı benden? Evet.. Utandırdım seni biliyorum. Ama bilmek istedim cami nasıl bir yer. Ben hayatımda hiç camiye girmedim biliyor musun? Bundan sonrada zaten hiç giremem onu da biliyorum" Hamit bunları söylerken gözünü bir an kendilerini izleyen topluluğa çevirdi. Sonra yeniden abisine dönüp:

"Tamam abi, ben hemen eve dönüyorum dertlenme sen."

"Hayır" dedi Emin Hoca biraz sert bir tonda ve biraz da kendilerini çevreleyen insanların duyabileceği bir yükseklikte. " Ben senden asla utanmıyorum kardeşim Asla. Gitmek zorunda değilsin"

Emin Hoca kardeşini göndermiş, yatsı namazını da kıldıktan sonra tek başına camide kalmıştı. Kafası şimdi karmakarışıktı. Bir tarafta İlçenin en sevilen, en sayılan insanlarından birisiyken şimdi kardeşinden dolayı insanların kendisine sırt dönmesi, camiye gelenlerin azalması, yardımların kesilmesi. Cami yönetimindeki ihtiyaçların kedine can sıkıcı tavırlar takınması. Bir taraftan da kardeşinin durumuyla ilgili ona yardımcı olamaması. Kardeşi, yanından gitse yeniden eski saygınlığına kavuşurdu. Ama kardeşi nereye gidecekti? Ne yapacaktı? Gene aynı pis bataklığa bulaşmasına nasıl göz yumabilirdi. Ellerini açıp çaresizlik içinde dua etmeye başladı:

"Allah'ım ben senin bu dünyadaki memurum biliyorum. Ve ben de her kulun gibi imtihanlardayım. Ama şimdi imtihanların belki de en ağırındayım. Yalvarırım bana yardım et. Doğru olan yolu göster ve o yol ki kardeşimi kurtaran yol olsun. O benim kardeşim... O benim biricik kardeşim..Kıyamam ona ben..."

Duasını ettikten sonra düşünceli bir şekilde eve geldi. Kapıyı çaldı. Fatma Hanım karşıladı onu kapıda.

"Emin" dedi karısı. "İstersen ayakkabılarını çıkarmadan şu Yusuf Amca'ya bir uğra! Bugün geldi de, akşam bana bir görünsün dedi."

Emin Hoca'nın içini bir kuşku kapladı. "Hayırdır İnşallah" deyip üst kata çıktı.

"İyi akşamlar Yusuf Amca. Beni görmek istemişsin!" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Hoş geldin Hoca." dedi Yusuf Amca. "Bak şimdi diyeceğime kırılmaca darılmaca yok. Seni severiz bilirsin. Ama ben evimde o tuhaf kardeşini istemiyorum. Yani gönder onu buradan, sen başımızın üstünesin. İstedığın kadar otur"

Beklemediği bu sözler Emin Hoca'yı derin bir öfkeye sokmuştu. Kendisine hakim olmaya çalışarak:

"Yusuf Amca kardeşimi niye gönderecekmişim şimdi söyle bana? Hem sana ne zararı oldu ki!"

"Bak Hoca! dedi Yusuf Amca, öfkeli bir sesle. "Zıtlaşmayalım şimdi. Kardeşini gönder, otur oturduğun kadar. Değilse evimi hemen boşalt."

Bu atışmanın ardından Emin Hoca evine indi. Evdekilere bu olanlardan bahsetmedi. Fakat yüzünün ifadesinden, Karısı Fatma Hanım da, kardeşi Hamit de tatsız bir şeyler yaşandığını anlamışlardı. Karısı bir ara içeri girdiğinde Hamit abisinin yanına geldi.

"Abi ben yarın ayrılıyorum buradan, yalnız senden bir ricam var. Beni babamın mezarına götürür müsün? Merak etme yolda utandırmam seni. İstersen yanımda kısa saç peruğum ve takma siyah bıyığım var. Yani yeter ki sen utanma abi benden, ben bunları takabilirim"

O sabah birlikte babalarının mezarına gittiler. Emin Hoca'nın babası son yıllarını oğluya geçirmiş ölünce de bu ilçede gömülmüştü. Yolda giderlerken, ne insanların alaycı gülümsemelerini taktılar, ne aşağılanmış gibi burun bükmelerini. Ziyaret bittikten sonra Hamit eve, Emin Hoca'da camiye döndüler.

İkinci namazı kılınmış cemaat dağılmıştı. Emin Hoca derin bir efkar içindeydi. Kardeşi bugün gidiyordu. O'na kal da diyemiyordu, gitme de! Düşündü..Düşündü...Belki de en iyisi kardeşini de alıp daha büyük bir şehre gitmekti. Kardeşi oralarda bu kadar göze değmezdi. Her daim yanında olurdu. Bunu düşündüğünde içini büyük bir mutluluk kapladı. Aceleyle akşam namazı gelmeden eve doğru koşmaya başladı. Bu haberi gitmeden kardeşine söylemeliydi. Fakat ve geldiğinde yıkıldı. Kardeşi gitmiş, kendisine de bir mektup bırakmıştı. Kahır içerisinde mektubu okumaya başladı:

"Abi sana veda etmediğim için kusura bakma. Çünkü sana sarılısam bir daha bırakamayabilirdim. Üzülme sakın sen benim buralarda aşağılanmama. Ben oralarda da horlamaya alıştım zaten. Artık aldırmiyorum. Fakat şu an mutluyum. Biliyorum ki senin gibi bir abim var. Ne çok isterdim yıllar sonra kavuştuğum abimle güreşebilmeyi.. Oturup herkesin içinde onunla çekinmeden muhabbet edebilmeyi... Beraber balık tutabilmeyi.. Orada, burada itilip, kakılırken ardımda gücünü hissedebilmeyi. Ve biliyorum ki abi babam da senin gibi mert, senin gibi insan oğlu insandı. Ben şimdi huzur içinde babamla kucaklaşmaya gidiyorum. Onu da, seni özlediğim gibi çok özledim. Abi zor biliyor musun, kimsesiz olmak çok zor. Şu birkaç gün senin yanındayken ardımda dağ var sandım. Biliyorum; Hiçbir zaman sizlerle birlikte olamam. Durum malum. Ama bir yol var biliyorum...Ki bu yol canımı alsada beni size yakınlaştıracak"

Emin Hoca mektubu okur okumaz, deli gibi evden dışarı fırladı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan ilçenin sokaklarından "Kardeşim, kardeşim" diye feryat ederek mezarlığa doğru koşuyordu.

Emin Hoca'nın bu çıldırmaşçasına halini gören ilçe halkı da onun ardından mezarlığa doğru koşturuyordu.

Emin Hoca mezarlığa geldiğinde birden duraladı. Olduğu yere çöktü kaldı. Kahır içinde "Hayır" diye bağırdı. İçli içli ağlayıp "Neden kardeşim, neden yaptın diyordu.

Kardeşi kendisini babasının mezarı başındaki ağaca asmıştı. Emin Hoca güçlkle kardeşinin yanına geldi. Tükenmişti artık. Kardeşini asılı olduğu yerden indirdi. Cansız bedenini öptü kokladı defalarca. Sonra onu kucağına alıp kendisini çevreleyen kalabalığın ortasına gelip dizlerinin üstüne çöktü. Son kalan takadiyle konuştu:

"İçiniz rahatladı mı? Benden çevirdiğiniz yüzünüzü şimdi yeniden mi döndüreceksiniz bana?"